

Ἦρθαν τὰ Χριστούγεννα κι ἡ Πρωτοχρονιά; Καὶ λοιπόν;...

Ακοῦμε τις μέρες αὐτὲς τὸν στίχο τοῦ γιορταστικοῦ αὐτοῦ τραγουδιοῦ καὶ λίγη σημασία τοῦ δίνουμε. Ὅμως, ἂν προσέξουμε καλύτερα τὰ πράγματα καὶ συντονιστοῦμε μὲ τὸ ἀληθινὸ τὸ πνεῦμα τῶν γιορτῶν, τότε θὰ καταλάβουμε πὼς ἡ παρουσία τους στὴ ζωὴ μας ἢ καὶ ἡ δικιά μας συμμετοχὴ σ' αὐτὲς, εἶναι μιὰ περιπέτεια. Περιπέτεια μὲ ὄλο της τὸ μεγαλεῖο, ὅπως εἶναι καὶ ἡ κάθε

ἐμβιωμένη μας μετοχὴ στὴν κάθε γιορταστικὴ πρόταση τῆς Ἐκκλησίας, γιατί θὰ χρειαστεῖ ὁ κάθε ἀποδέκτης αὐτῆς τῆς πρότασης νὰ διαπλεύσει μιὰν ἔρημο, ὥστε μετὰ ἀπὸ δοκιμασία, νὰ βιώσει τὸ γεγονός τῆς Γιορτῆς. Καὶ βίωμα γιορτῆς σημαίνει πάνω ἀπ' ὅλα νὰ κατορθώσεις νὰ «λάβεις τὰ τοῦ Παραδείσου ἔνδον σπηλαίου», ταπεινώνοντας τὸ φρόνημά σου καὶ κατανοῶντας πὼς ἡ γιορτὴ εἶναι μιὰ πασχάλια ἐμπειρία, μιὰ σταυροαναστάσιμη δηλαδή δοκιμασία. Δοκιμασία, ὅπως ἐκείνη τῆς καθημερινότητας, ποὺ μᾶς βυθίζει σὲ πηγάδι ἀπόγνωσης καὶ πάλι μᾶς ἀνεβάζει στὴν ἐπιφάνεια. Ὅχι μὲ τις δικές μας δυνάμεις, ὅπως νομίζουν οἱ περισσότεροι, ἀλλὰ μὲ τὴ συνδρομὴ Του, ποὺ μονάχα Ἐκεῖνος ξέρει τὸ γιατί καὶ τὸ πῶς. Ὅμως, γιὰ πολλοὺς, τὸ γεγονός τῆς κάθε γιορτῆς δὲν εἶναι παρὰ μονάχα μιὰ μέρα ποὺ τοὺς χαρίζεται γιὰ εὐωχία καὶ καλάρωση. Κυρίως σωματικὴ.

Γι' αὐτὸ καὶ νοοῦνται αὐτὲς οἱ μέρες, ὡς μέρες διακοπῶν, ὄχι ὡς μέρες ὑπέρβασης τῆς συγνῆς μας καθημερινότητας καὶ εἰσοδεύσεως στὴν εὐτερπινο μακαριότητα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος, δηλαδή, τῆς κοινωνίας τῶν συνδαιτημόνων, τῆς «ξενίας δεσποτικῆς καὶ (τῆς) ἀθανάτου τραπέζης». Γι' αὐτὸ κι ἂν τοὺς ρωτήσεις, «ἦρθαν τὰ Χριστούγεννα κι ἡ Πρωτοχρονιά;», θὰ σοῦ ἀπαντήσουν: «Ναί, ἦρθαν, καὶ λοιπόν;». Ὅποτε καὶ καταλαβαίνουμε πολὺ καλά, γιατί μέρα μὲ τὴ μέρα ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὴν Παράδοση τῶν πατέρων μας, ἐμπορευματοποιῶντας ἢ παραλλάσσοντας τις γιορτὲς καὶ τὸ νοήμά τους ὅπως μᾶς βολεῦει. Ἔτσι ἐφεύραμε κι ἐδῶ ἓνα ξένο Ἀη Βασίλη, λησιμονῶντας τὸν ἀθηντικό, ἀκόμα καὶ στὴ γιορτὴ του –ποὺ ὀνομάσαμε Πρωτοχρονιά– ὅπως λησιμονήσαμε καὶ τὴν ἄλλη μεγαλὴ γιορτὴ, ἐκείνη δηλαδή τῆς Περιτομῆς καὶ ὀνοματοδοσίας τοῦ Χριστοῦ μας, γιατί δὲν μᾶς βολεῦουν. Καὶ μέρα μὲ τὴ μέρα βλέπουμε νὰ χάνονται πολὺτιμα κομμάτια ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ μας, νὰ βυθίζονται στὸ σκοτάδι τῆς περιφρόνησης καὶ τῆς ψυχρῆς διαγραφῆς.

Δεῖγμα τρανὸ ὁ ξενόφερτος εὐτραφῆς γέρος μὲ τὰ κόκκινα ρούχα, ποὺ κατέλυσε τὰ Χριστούγεννα ὡς γιορτὴ τῆς Γέννησης τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τὴν μετέτρεψε σὲ δωροφόρο ἔλευση αὐτοῦ τοῦ συμπαθοῦς κατὰ τὰ ἄλλα γέροντα, ἀλλ' οὐδεμίαν σχέση ἔχοντα, τόσο μὲ τὴ γιορτὴ, ὅσο καὶ τὴν πανάρχαια παραδοσὴ μας, ἢ ὅποια, σὺν τοῖς ἄλλοις, διακρατεῖ μιὰν ἱερότητα, γιατί αὐτὰ στερῶσαν τὴν πίστη τῶν προγόνων μας καὶ πολὺ περισσότερο τὴν καταταίωσαν, ὥστε νὰ διατηρηθεῖ τόσοις αἰῶνες... Ἐπομένως, δὲν εἶναι κρῖμα νὰ τὰ διαγράψουμε ἐμεῖς; «Ἦρθαν τὰ Χριστούγεννα κι ἡ Πρωτοχρονιά...», λοιπόν. Γιὰ ποιούς ἄραγε τ' ἀληθινά, καὶ γιὰ ποιούς τὰ νόθα; Ἡ ἐπιλογὴ δικιά μας.

π. Κων. Ν. Καλλιανός

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΙΝ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Osiomnikolaos@gmail.com

ΕΤΟΣ ΚΕ' • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2024 • ΑΡΙΘΜ.ΤΕΥΧΟΥΣ 183

"Χωριατίλα"...

Τον ελληνικό λαό τον λατρεύω. Η ελληνική επαρχία με μαγεύει. Εκείνο που μ' αηδιάζει είναι η "χωριατίλα". Η "χωριατίλα" είναι το κουτσομπολιό για τ' άπλυτα του καθενός. Αυτό το "τον ξέρουμε δα κι αυτόνα".

Το πονηρό, βαλκάνιο βλέμμα που υπονοεί "δεν γελιέμαι 'γω, σε πουλώ και σ' αγοράζω". Το κρυφοκοίταγμα στην ξένη ιδιοκτησία, το κρυφάκουσμα πίσω απ' την μεσοτοιχία. Οι μπηχτές, τα μισόλογα, και πάνω απ' όλα οι χοντράδες, η απύθμενη κοινωνική θρασύτητα.

Την "χωριατίλα" την κουβαλάμε μέσα μας. Τη μάθαμε με τον πιο αρχαϊκό τρόπο μάθησης - το παράδειγμα και την μίμηση - από τις οικογένειές μας. Την βλέπω παντού: Στα μεγάλα σαλόνια, στην έδρα του καθηγητή, στους παλάδες και στον καφέ απάνω. Την βλέπω πάνω μου κι αναγουλιάζω. Η "χωριατίλα" είναι η αμάθεια και η εξαθλίωση του ραγιά.

Η πεντελής έλλειψη περιεχομένου που για να περάσει η ώρα καταγίνεται με ό,τι πιο ποταπό. Η ντροπή του ελληνισμού. Η αναίρεση του χριστιανισμού. Πρέπει να φτύσουμε τη "χωριατίλα", όπως φτύνουμε το δηλητήριο της οχιάς. Να την πετάξουμε από πάνω μας, όπως πετάμε τα σκουπίδια. Τότε ίσως θα μπορέσουμε να κοιτάξουμε τον εαυτό μας στον καθρέφτη δίχως να νιώσουμε βαθιά περιφρόνηση.

π. Σπυρίδων Χιόνης

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2024

ΕΚΔΗΛΩΣΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΗΤΕΡΑ

- ΓΕΥΜΑ ΣΤΗΝ ΑΝΩ ΣΤΕΝΗ ΕΥΒΟΙΑΣ
- ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ, ΑΡΤΟΚΛΑΣΙΑ, ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ Ι.Μ ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ ΨΑΧΝΩΝ.

ΠΕΜΠΤΗ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2024
ΏΡΑ 8.00 μ.μ – 12.30 π.

Α Γ Ρ Υ Π Ν Ι Α

για την

ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

στον Ιερό Ναό
Αγίου Νικολάου του Νέου

Ο αθεϊσμός και αντιχριστιανισμός γίνεται στον τόπο μας κατεστημένο!

«Με πολύ πόνο διαπιστώνουμε ότι πράγματι σε μερίδα νεοελλήνων υπάρχει αποστασία από το Θεό των Πατέρων μας, αντιχριστιανικό και αντικλησιαστικό πνεύμα που μερικές φορές γίνεται φανερός ή ύπουλος διωγμός κατά της Εκκλησίας, οργανωμένος, μεθοδευμένος και μανιώδης. Ο αθεϊσμός και αντιχριστιανισμός γίνεται στον τόπο μας κατεστημένο, που επιδιώκει να

κάνει τους Έλληνες αντίχριστους. Χρησιμοποιεί την παιδεία, τα σχολικά βιβλία, το ραδιόφωνο, την τηλεόραση, τον τύπο. Χρησιμοποιεί ακόμη την ειρωνεία και την περιθωριοποίηση όσων τολμούν ακόμη να εκδηλώνουν τη πίστη και την αγάπη τους προς την Εκκλησία. Φθάσαμε μάλιστα σε τέτοια δαιμονική κατάσταση, ώστε και άθεοι θεολόγοι στα σχολεία να κάνουν αθεϊστική προπαγάνδα.

Αν προσθέσει κανείς σ' αυτά και τις συνέπειες που έχουν στα ήθη και στην πίστη του λαού μας η εισβολή στο τόπο μας του τουρισμού και του δυτικού υλιστικού τρόπου ζωής και η είσοδος μας στη χοάνη της Ε.Ε., τότε αντιλαμβάνεται ότι διερχόμαστε τον μεγαλύτερο πνευματικό κίνδυνο που περάσαμε ποτέ ως ελληνορθόδοξο έθνος. Το χειρότερο είναι ότι δεν έχουμε συνειδητοποιήσει τον κίνδυνο, δεν υπάρχει η δέουσα πνευματική εγρήγορση και αντίσταση, δεν υπάρχουν προφητικές μορφές —εκτός εξαιρέσεων— που με αυτοθυσία και παρρησία θα καταγγείλουν τα όργανα του Αντιχρίστου, θα καλέσουν τον ευσεβή λαό σε πνευματική επιστράτευση, θα πουν το νέο ΟΧΙ του Ορθόδοξου Ελληνισμού στη νέα και χειρότερη πνευματική αιχμαλωσία που απειλεί το Γένος μας.

Πιστεύω ότι η προσπάθεια των έχθρων του Γένους μιας για αποχριστιανικοποίηση των Ελλήνων σκοπεύει στον αφελληνισμό μας, ώστε οι Έλληνες πνευματικά και εθνικά εξανδραποδισμένοι να είμαστε εύκολη λεία των διεθνών συμφερόντων και ολοκληρωτικών ιδεολογιών. Η μανιώδης προσπάθεια των εχθρών της Εκκλησίας να γελοιοποιήσει στα μάτια όσων Ελλήνων είναι αστήρικτοι στη πίστη και κυρίως των νέων, την παραδεδομένη χριστιανική μας πίστη και να τους βγάλει από την Εκκλησία, Αν οι νεοέλληνες χάσουμε το Χριστό ή τον απωθήσουμε στο περιθώριο, θα χάσουμε και την πνευματική μας ελευθερία, τη δυνατότητα να συνεχίσει να καρποφορεί σ' αυτόν τον τόπο η ζωηφόρος παράδοση του ορθόδοξου ανθρωπισμού. Γι' αυτό είναι για όλους μας καιρός αγώνος, πνευματικής αντιστάσεως, ομολογίας και μαρτυρίας της πίστεως μας, ό,τι και αν μας στοιχίσει»

“Αγιορείτικη Μαρτυρία